

Arrest

nr. 133 437 van 19 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat J. BAELDE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oezbeekse origine.

U was werkzaam op een militaire basis nabij Bishkek als hoofd van één van de magazijnen.

In april 2010 kwam het regime van Bakiyev ten val en vonden interetnische onlusten plaats.

Op 15 april 2010 werd er in uw appartement ingebroken en werd er brand gesticht. Op 17 april 2010 deed u van deze inbraak aangifte bij de politie.

Op 20 april 2010 vond er in de militaire basis waar u werkte een inval plaats waarbij de magazijnen geplunderd werden. U wilde verslag uitbrengen bij uw overste, maar die besloot u preventief op te sluiten, tot de situatie uitgeklaard was. Uiteindelijk werd u pas na drie dagen vrijgelaten.

U werd toen bij een adjunct-kolonel geroepen. Hij beschuldigde u van alles wat er gebeurd was en zei dat u tijdelijk van uw werk ontslagen werd. U zou achteraf nog worden opgeroepen.

Op 24 april 2010 werd op de militaire basis een revisie gehouden die duurde tot 24 mei 2010. U werd gedurende de revisie elke dag opgeroepen om mee te helpen met de inventaris.

Op 20 mei 2010 werd u opgeroepen door uw directe overste, S.R., met wie u een goede verhouding had, die u vertelde dat u ontslagen zou worden en de zaak tegen u zou worden doorgegeven aan de Kirgizische Staatsveiligheidsdienst (SNB).

Op 24 mei 2010 werd u door kolonel B. opgeroepen, toen u officieel ontslagen werd en u werd meegedeeld dat uw zaak naar de SNB werd doorgestuurd.

Op 25 mei 2010 kwamen vier mannen in burger naar uw woning, waaronder twee medewerkers van de SNB. Er werd een huiszoeking uitgevoerd en u werd vervolgens aangehouden en meegenomen naar de kantoren van de SNB. Toen u meegenomen werd, raadde u uw zoon aan naar uw vriendin in Karabalta te gaan. U werd in een speciale cel opgesloten en na een tijd werd u een beslissing van de rechtbank om u vast te houden getoond. Kapitein A. behandelde uw zaak en u werd dagelijks gedurende meerdere uren door hem ondervraagd. Hij wilde dat u documenten zou ondertekenen waarin u beschuldigd werd van samenwerking met de Islamitische Beweging van Oezbekistan (IMU) en van de organisatie van de plundering van de magazijnen.

U vernam van hem dat ook uw dochter S.K. (O.VX) in het oog werd gehouden en dat zij een uitreisverbod had ondertekend. U werd geslagen, gemarteld en aangerand, en uw gezondheid ging achteruit.

Op 25 of 26 augustus 2010 kon u het niet meer aan en ondertekende u de documenten. Daarna werd u met rust gelaten.

De aan u toegewezen pro deo advocaat kwam naar u toe en begon een zaak om u vrij te krijgen omwille van uw gezondheidstoestand, onder de voorwaarde dat u het land niet zou verlaten.

Op 29 augustus ondertekende u een uitreisverbod en op 30 augustus werd u vrijgelaten.

Op 3 september 2010 vertrok u samen met uw zoon, uw dochter en haar dochtertje naar Almaty, Kazachstan.

Vandaar reisde u naar Volgograd, Russische Federatie, waar u een advocaat raadpleegde. Deze advocaat contacteerde de Kirgizische autoriteiten en verkreeg de informatie dat er door de Staatsveiligheidsdienst een strafrechtelijke zaak tegen u was opgestart.

Omdat deze advocaat u niet verder kon helpen, reisde u door naar Nikolayev, Oekraïne.

Daar wendde u zich tot een advocaat die voor u een verblijfsstatuut als vluchteling aanvroeg, maar omdat u geen internationaal paspoort kon voorleggen, werd de aanvraag geweigerd.

U reisde vervolgens verder naar België en vroeg daar op 11 oktober 2010 asiel aan.

Op 25 februari 2013 werd u en uw dochter door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Deze beslissingen werden evenwel ingetrokken door het Commissariaat-generaal op 12 april 2013.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden u en uw dochter volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u, uw dochter en uw zoon, en de geboorteakten van uw dochter en uw kleinkind, met bijhorende Nederlandstalige vertalingen; een vraag om inlichtingen van uw advocaat uit Volgograd (Rusland) gericht aan de Kirgizische autoriteiten dd. 14.09.2010; een attest van het Kirgizisch Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 20.09.2010, twee attesten van de Kirgizische Staatsveiligheidsdienst dd. 24.09.2010 en dd. 27.09.2010, en een attest van het Openbaar Ministerie van Bishkek dd. 14.03.2013 met bijhorende Nederlandstalige vertaling, gericht aan uw advocaat uit Volgograd, aangaande uw strafrechtelijke vervolging in Kirgizië, het feit dat u in opsporing bent en internationaal geseind staat; een attest van de Kirgizische Staatsveiligheidsdienst dd. 7.03.2013 met bijhorende Nederlandstalige vertaling, gericht aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de stad Volgograd aangaande uw strafrechtelijke vervolging; een attest van uw advocaat uit Volgograd dd. 30.09.2010 aangaande uw strafrechtelijke vervolging, twee brieven van uw advocaat uit Volgograd gericht aan uw advocaat uit België met bijhorende Nederlandstalige vertalingen; twee convocaties op uw naam en twee convocaties op naam van uw dochter vergezeld van brieven van jullie bureaus die deze convocaties in ontvangst namen met bijhorende Nederlandstalige vertalingen; een attest dd. 6.02.2008 aangaande uw tewerkstelling op de militaire basis 93-290 vergezeld van een brief van de persoon die u dit document heeft opgestuurd met bijhorende Nederlandstalige vertalingen; en twee enveloppen waarmee enkele van jullie documenten jullie vanuit Kirgizië werden opgestuurd.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken.

Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in uw woonplaats in Kirgizië problemen kende met de autoriteiten, omdat zij u ervan beschuldigden verantwoordelijk te zijn geweest voor een inval in de militaire basis waar u tewerk gesteld was en waarbij de magazijnen geplunderd werden, alsook van banden te hebben met de 'Islamitische Beweging van Oezbekistan' (IMU).

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd, daar enkele tegenstrijdigheden werden opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 20 mei 2010 werd ontslagen en 'uw zaak' toen werd doorgegeven aan de onderzoeker van de Kirgizische Staatsveiligheidsdienst (SNB), N.A., waarna u op 25 mei 2010 werd aangehouden en vervolgens drie maanden werd vastgehouden door de SNB (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5).

Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen tot drie keer toe dat u op 24 mei 2010 werd ontslagen door kolonel S.B., die u tevens vertelde dat uw zaak werd doorgegeven aan de SNB (CGVS I, p. 5-6, 10), wat niet overeen komt met uw eerdere verklaring op de DVZ dat u op 20 mei 2010 ontslagen werd.

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, nadat u uw verklaringen op de DVZ alsook het gehoorverslag van uw eerste interview op het Commissariaat-generaal had doorgenomen (CGVS II, p. 21), verklaarde u dan weer dat u op 20 mei 2010 werd opgeroepen door uw directe overste S.R., met wie u een goede verhouding had, die u vertelde dat u ontslagen zou worden en uw zaak zou worden doorgegeven aan de SNB, en dat u vervolgens officieel ontslagen werd op 24 mei 2010, toen u werd meegedeeld dat uw zaak werd doorgegeven aan de SNB (CGVS II, p. 12).

Deze verklaring kan echter nog steeds niet in overeenstemming worden gebracht met uw eerdere verklaring op de DVZ.

Toen u werd gevraagd waarom u dit dan zo op de DVZ had verklaard, ontkende u dit en gaf u aan zowel op de DVZ als tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal te hebben verklaard dat u op 20 mei 2010 werd opgeroepen door uw directe overste die u vooraf waarschuwde aangaande uw ontslag en het feit dat de zaak zou worden doorgegeven aan de SNB (CGVS II, p. 12).

Deze uitleg kan deze vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins opheffen.

Noch op de DVZ, noch tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal hebt u immers enige melding gemaakt van het feit dat u op 20 mei 2010 reeds gewaarschuwd werd door uw directe overste aangaande uw ontslag dat uiteindelijk vier dagen later zou hebben plaatsgevonden, in tegenstelling tot wat u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde.

Zij benadrukt dat u op de DVZ immers uitdrukkelijk verklaarde dat u op 20 mei 2010 ontslagen werd toen uw zaak tevens werd doorgegeven aan de SNB en er bovendien niets vermeldde van uw officiële ontslag dat zou hebben plaatsgevonden op 24 mei 2010 (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5).

Zij opgemerkt dat uw verklaringen u op de DVZ nog in het Russisch werden voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging ondertekend hebt, en u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding maakte van enige problemen die zich tijdens uw interview(s) op de DVZ zouden hebben voorgedaan (CGVS I, p. 2).

Daarenboven is het opmerkelijk dat uw dochter S.K., die verklaarde dat zij op dezelfde dag als u ontslagen werd, tevens verklaarde dat zij voordien geen idee had van het feit dat jullie ontslagen zouden worden (CGVS II dochter, p. 6).

Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u geen militair boekje had, enkel twee badges, die naar aanleiding van de inval in de militaire basis waar u werkte en uw ontslag dat hierop volgde werden afgenomen (CGVS I, p. 4-5, 16).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u wel een militair boekje hebt gehad, maar dat dit naar aanleiding van uw ontslag op 24 mei 2010 samen met uw (tweede) badge werd afgenomen (CGVS II, p. 11, 17), wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw eerdere verklaring hieromtrent.

Verder verklaarde u op de DVZ dat u na uw eerste aanhouding van 20 april 2010 na drie dagen werd vrijgelaten na ondertekening van een uitreisverbod (DVZ, vragenlijst, vraag 3.1).

Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u toen geen uitreisverbod heeft moeten ondertekenen (CGVS I, p. 12 en 15; CGVS II, p. 11).

Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd stelde u dat u dat op de DVZ niet gezegd kon hebben, aangezien u toen nog nergens van beschuldigd werd en er toen geen reden was om u een uitreisverbod te doen ondertekenen (CGVS I, p. 15).

Ook deze uitleg kan deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel onderschrijven.

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen kon afleggen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast, daar u en uw dochter onaannemelijk vaag bleven en in jullie hoofde een gebrek aan interesse werd vastgesteld met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van jullie asielrelaas.

Zo verklaarde u dat de strafzaak die tegen u werd opgestart soms door de rechtbank van het Sverdlovskiy district en soms door de rechtbank van het Oktyaberskiy district werd behandeld, omdat de zaak werd doorverwezen tussen deze twee rechtbanken.

U kon echter geen antwoord voorzien op de vraag waarom uw zaak tussen twee verschillende rechtbanken werd doorverwezen (CGVS II, p. 7).

Uw dochter verklaarde dat de strafrechtelijke zaak die in hetzelfde verband tegen haar werd opgestart, behandeld werd door de rechtbank van het Sokulukskiy district en de zaak die tegen u loopt door de rechtbank van het Oktyaberskiy district. Zij had er verder geen idee van of de strafzaken tegen jullie ook naar een andere rechtbank werden doorverwezen (CGVS II dochter, p. 8).

U wist verder niet of er na uw vertrek in verband met uw strafrechtelijke vervolging nog rechtszittingen hebben plaatsgevonden (CGVS II, p. 6-7).

Daarnaast wist u noch uw dochter of er andere personen gelijkaardige problemen als jullie kenden naar aanleiding van de inval op de militaire basis waar jullie tewerk gesteld waren, en jullie hebben hier geenszins naar geïnformeerd.

Zo wisten jullie niet of de verantwoordelijken van de twee andere magazijnen gevestigd op de militaire basis, die eveneens geplunderd werden tijdens deze inval, eveneens werden aangehouden, vastgehouden of in beschuldiging werden gesteld in dit verband (CGVS I, p. 11-12; CGVS II, p. 12, 21; CGVS II dochter, p. 6-7).

U wist evenmin of de soldaten die in het magazijn tewerk gesteld waren waar u verantwoordelijk voor was ten tijde van de inval op de militaire basis, ondervraagd werden in verband met de strafrechtelijke beschuldiging tegen u (CGVS II, p. 17).

U wist verder niet of tijdens de inval op de militaire basis waar u tewerk gesteld was, waar u getuige van was en die luidens u zeer gewelddadig verliep, mensen werden omgebracht (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 18).

U wist ook niet hoe deze aanval tot een einde is gekomen.

Zo wist u niet of andere ordediensten of militairen van andere basissen werden opgeroepen en ter plaatse waren gekomen om de aanval te counteren.

U hebt ook niet meer geïnformeerd naar de afloop van deze gewelddadige inval waar u getuige van was en die aan de basis ligt van de problemen waardoor u uw land hebt moeten ontvluchten (CGVS II, p. 20-21).

Daar ook deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u en uw dochter worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde informatie konden verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zouden hebben gelegd, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts gaven u en uw dochter onjuiste informatie aangaande enkele belangrijke gebeurtenissen die in uw land van herkomst hebben plaatsgevonden in dezelfde periode dat u en uw dochter de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten die jullie ertoe hebben aangezet jullie land te ontvluchten zouden hebben meegemaakt.

Zo verklaarde u dat de staatsgreep waarbij voormalig president Bakiyev van de macht verdreven werd plaatsvond op 9 en 10 april 2010. Hiervoor, nog in april 2010, zou een etnisch conflict zijn uitgebroken in de Zuid-Kirgizische stad Osj tussen Kirgiezen en Oezbeken waarbij Kirgiezen Oezbeken vermoordden en hun huizen in brand staken. Dit conflict verspreidde zich vervolgens naar Bishkek waarna het er tot een staatsgreep kwam op 9 en 10 april en de president er van de macht verdreven werd.

Het etnisch geweld in Osj dat aanving in april 2010 duurde er een tweetal maanden, de conflictueuze situatie die zich vervolgens naar andere delen van het land verspreidde duurde ongeveer een half jaar (CGVS II, p. 18-20).

Ook uw dochter verklaarde in dit verband dat de etnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken uitbraken in april 2010 en deze situatie een drietal maanden duurde (CGVS II dochter, p. 4).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt echter dat de laatste politieke revolutie in Kirgizië plaatsvond op 7 april 2010 in Bishkek, toen het Bakiyev-regime omver werd geworpen, en dat de

etnisch clashes in Osj tussen Kirgiezen en Oezbeken niet voor maar na de politieke revolutie uitbraken. Etnisch Oezbeekse leiders zouden de periode die volgde op de politieke gebeurtenissen van april 2010 waarbij president Bakiyev van de macht verdreven was, hebben aan gevoeld als een kans om discriminerende praktijken in het zuiden een halt toe te roepen en een politieke stem te verwerven. Door lokale Kirgiezen werden de verzuchtingen en eisen van de Oezbeekse gemeenschap vijandig onthaald, wat tot een voelbare atmosfeer van verhoogde Oezbeeks-Kirgizische spanning in Zuid-Kirgizië leidde en uiteindelijk tot het losbarsten van etnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken in Zuid-Kirgizië, meer bepaald in Osj en Dzhalaal-Abad, in juni 2010.

Over deze gebeurtenissen werd uitvoerig bericht in verschillende media.

Dat u, een etnisch Oezbeekse afkomstig uit Bishkek, die in april 2010 tot twee keer toe getuige en slachtoffer zou zijn geweest van etnisch geïnspireerde daden (de brandstichting in uw appartement van 15 april 2010 en de aanval en plunderingen van de legerbasis waar u tewerk gesteld was) dergelijke onjuiste verklaringen aflegt over het verloop van de gebeurtenissen in uw land van herkomst in 2010, waarover u bovendien verklaarde persberichten te hebben gelezen (CGVS II, p. 19), is geenszins aannemelijk.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw dochter zich in de periode waarin de door jullie aangehaalde problemen naar aanleiding waarvan jullie jullie land van herkomst zijn ontvlucht zouden hebben plaatsgevonden, niet eens in jullie herkomstland verbleven.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Op 2 september 2010 werd aan u en uw zoon weliswaar nog een Kirgizische identiteitskaart uitgereikt.

Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat u zich voordien, ten tijde van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, daadwerkelijk in uw land van herkomst zou hebben bevonden.

U noch uw dochter slaagde er verder in enig overtuigend begin van bewijs neer te leggen dat aantoonde dat jullie tot 24 mei 2010 op de hierboven vermelde militaire basis tewerk gesteld waren en jullie diezelfde dag officieel ontslagen werden.

U legde louter een attest van uw tewerkstelling neer van 2008, doch geen stukken die aantonen dat u op deze militaire basis hebt gewerkt in de daaropvolgende jaren en u op 24 mei 2010 werd ontslagen.

In dit verband verklaarde u dat u uw ontslagbrief enkel hebt ondertekend doch hier geen schriftelijk bewijs van verkreeg, aangezien u hierna meteen werd meegenomen en vervolgens drie maanden werd vastgehouden (CGVS II, p. 15-16).

Uw dochter, die op dezelfde dag als u ontslagen zou zijn geweest, verklaarde echter dat zij haar ontslagbrief ondertekende en hierbij een bewijs van haar ontslag meekreeg.

Merkwaardig genoeg had ze er echter niet bij nagedacht om dit document bij jullie vlucht uit jullie herkomstland mee te nemen, omdat 'ze niet dacht dat ze dit nodig zou hebben' (CGVS II dochter, p. 8-9).

Het is uiterst opmerkelijk dat uw dochter bij haar ontslag wel een attest verkreeg en u, die bovendien pas de volgende dag werd meegenomen en vervolgens werd vastgehouden, niet.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder aangetast.

U en uw dochter legden wel verscheidene documenten neer die betrekking hebben op de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten, zijnde verschillende attesten van de Kirgizische autoriteiten aangaande uw strafrechtelijke vervolging en het feit dat u internationaal geseind zou zijn, de brieven van uw advocaat uit Volgograd aangaande uw strafrechtelijke vervolging en zijn verzoeken tot inlichtingen hieromtrent, en de convocaties op naam van u en uw dochter.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Gelet op bovenstaande argumentatie, op basis waarvan jullie asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de ongeloofwaardigheid van jullie relaas.

Bovendien bleken u en uw dochter onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van enkele van deze stukken die jullie neerleggen ter staving van jullie asielrelaas.

Zo verklaarden u en uw dochter dat jullie aangaande de twee convocaties op uw naam en de twee convocaties op naam van uw dochter telkens werden opgeroepen door de rechtbank.

Uw dochter verklaarde hierbij nog uitdrukkelijk dat jullie door geen andere dienst dan de rechtbank werden opgeroepen (CGVS II, p. 4-5; CGVS II dochter, p. 4-5).

Uit de door jullie neergelegde convocaties blijkt daarentegen dat jullie één keer werden opgeroepen door de onderzoeksafdeling van het Bestuur van Binnenlandse Zaken (OEVD) van het

Oktyaberskiy district en één keer door de rechtbank van datzelfde district, en dus niet twee keer door de rechtbank.

Daarnaast wist u niet precies door welke rechtbank u en uw dochter luidens deze convocaties werden opgeroepen.

U verklaarde dat jullie ofwel door de rechtbank van het Oktyaberskiy district ofwel door de rechtbank van het Sverdlovskiy district werden opgeroepen (CGVS II, p. 4).

Uw dochter wist geheel niet door welke rechtbank jullie werden opgeroepen (CGVS II dochter, p. 4).

Op de twee gerechtelijke convocaties op naam van u en uw dochter wordt echter uitdrukkelijk vermeld dat jullie werden opgeroepen door de rechtbank van het Oktyaberskiy district.

Daarnaast wist u noch uw dochter wanneer deze convocaties werden afgeleverd en wanneer jullie zich luidens deze convocaties telkens dienden aan te bieden bij de betrokken dienst(en) (CGVS II, p. 4; CGVS II dochter, p. 4).

U verklaarde in dit verband dat één convocatie op uw naam dateert van 2011 en de andere van 2013, hoewel u zich dit niet precies herinnerde (CGVS II, p. 4).

Uit de door jullie neergelegde convocaties kan daarentegen worden afgeleid dat jullie zich op 22 september 2010 dienden aan te bieden bij de OEVD van het Oktyaberskiy district en op 14 oktober 2010 op de rechtbank van datzelfde district dienden te verschijnen, wat geheel niet overeenstemt met uw verklaringen hieromtrent.

Verder bleek u niet volledig op de hoogte te zijn van de inhoud van de stukken die u neerlegt aangaande uw strafrechtelijke vervolging die door uw advocaat uit Volgograd verkregen werden.

Zoals hierboven reeds werd opgemerkt wist u niet of er na uw vertrek uit uw herkomstland nog rechtszittingen hadden plaatsgevonden in verband met de strafrechtelijke zaak die tegen u werd opgestart.

Daarnaast verklaarde u dat behoudens de rechtbank van het Sverdlovskiy district en de rechtbank van het Oktyaberskiy district waarschijnlijk geen andere rechtbank in uw strafzaak tussenbeide komt. U meende ten slotte dat u na uw vertrek niet langer door een advocaat vertegenwoordigd werd in het kader van uw strafrechtelijke vervolging (CGVS II, p. 6-7).

Uit het attest dd. 14.03.2013 van het Openbaar Ministerie in Bishkek gericht aan uw advocaat uit Volgograd wordt echter uitdrukkelijk vermeld dat in verband met uw opsporing op 4 oktober 2012 nog een rechtszitting plaatsvond op de rechtbank van het Leninskiy district waarbij u vertegenwoordigd werd door de advocaat 'K. A.O.'.

Toen u hierop gewezen werd, bleek u hier geenszins van op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 7-8).

Deze onwetendheid aangaande de door u en uw dochter neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas, die betrekking hebben op jullie strafrechtelijke vervolging, ondermijnt jullie beweerde vrees ten opzichte van jullie herkomstland in ernstige mate, alsook de waarachtigheid van deze stukken.

Zij verder opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is dat u aangaande de strafrechtelijke zaak die in Kirgizië tegen u werd opgestart zelf geen schriftelijke attesten op uw naam zou hebben gekregen (CGVS II, p. 6).

Tevens is het uiterst merkwaardig dat na opzoekingswerk door de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca, geen informatie over uw opsporing werd teruggevonden, hoewel in de attesten van de Kirgizische autoriteiten gericht aan uw advocaat uit Volgograd blijkt dat u sinds 2010 in opsporing bent en internationaal geseind staat.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten slotte kan er geen geloof worden gehecht aan de clandestiene reisweg van u en uw kinderen van Kirgizië naar België.

Zo verklaarden u en uw dochter dat jullie onderweg in Oekraïne naar de grens met een ander land gebracht werden, waar jullie werden opgewacht door twee grenswachters die jullie te voet begeleidten via een route waarbij jullie een rivier moesten oversteken, om zo zonder controle een grens te passeren. Jullie waren onderweg van Oekraïne naar België immers niet in het bezit van geldige reisdocumenten en werden onderweg nergens persoonlijk gecontroleerd (CGVS I, p. 7-9, CGVS II, p. 16-17; CGVS I dochter, p. 9-10, CGVS II dochter, p. 9).

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd, waarbij hoogtechnologisch materiaal wordt gebruikt. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan jullie verklaring dat jullie zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zouden zijn binnengekomen.

U wist bovendien niet welke grens jullie te voet clandestien hebben overgestoken toen jullie begeleid werden door twee grenswachters, noch welke landen jullie hebben doorkruist van Oekraïne tot België.

U verklaarde evenmin concrete afspraken te hebben gemaakt met de personen die jullie naar België begeleidden en de grenswachters die jullie een zekere grens clandestien hielpen oversteken in geval er iets zou mis lopen of jullie gevat zouden worden. Van de grenswachters kregen jullie immers louter de instructie te zeggen 'dat jullie van niets wisten' indien jullie gevat zouden worden (CGVS I, p. 7-9, CGVS II, p. 16-17; CGVS I dochter, p. 9-10, CGVS II dochter, p. 9).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Kirgizië, jegens hetwelke jullie verklaarden een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kon vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het in dit verband evenmin aannemelijk dat jullie geen afspraken zouden hebben gemaakt met jullie reisbegeleiders en de grenswachters die jullie een zekere grens clandestien hielpen oversteken in geval er iets zou mis lopen of jullie gevat zouden worden.

Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande jullie verklaarde clandestiene afreis doen het vermoeden ontstaan dat u en uw dochter jullie Kirgizische internationale paspoorten, waarvan jullie verklaarden dat deze vernield werden in een brand in uw appartement op 15 april 2010 (CGVS I, p. 9-10; DVZ dochter, verklaring, rubriek 21), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor jullie reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt jullie algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw dochter in het kader van jullie asielaanvraag neergelegde documenten (de identiteitskaarten van u, uw dochter en uw zoon, de geboorteakten van uw dochter en uw kleinkind, en twee enveloppen waarmee enkele van jullie documenten jullie vanuit Kirgizië werden opgestuurd) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Deze documenten bevatten immers louter informatie aangaande de identiteit van u, uw dochter, zoon en kleinkind, en de manier waarop enkele van jullie documenten jullie vanuit Kirgizië werden opgestuurd, doch niet met betrekking tot de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daar de problemen die uw dochter, S.K. (O.V. 6.702.530), aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag volledig verbonden zijn aan uw asielrelaas (CGVS I dochter, p. 4-9; CGVS II dochter, p. 3-9), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 mei 2014 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *iuncto* een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook aangaande het begrip "gegronde vrees voor vervolging", de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Zij voert aan dat zij en haar dochter "*worden gevisieerd omwille van etnisch-religieuze redenen*", gezien ze etnisch Oezbeeks en tevens moslim zijn. Dit maakt hen, volgens verzoekster, in hoofde van de etnisch Kirgizische overheid en militairen "*de ideale zondebokken voor de aanval en de plundering van de militaire basis*".

Verzoekster stelt dat zij het moeilijk heeft met de stelling van de commissaris-generaal die helemaal niet is uitgegaan van het beginsel van het voordeel van de twijfel bij het onderzoek van haar asielaanvraag.

Zij haalt aan dat de commissaris-generaal lastens haar op 25 februari 2013 een weigeringsbeslissing genomen heeft die evenwel op 12 april 2013 werd ingetrokken.

Zij uit kritiek op de inhoud van de beslissing van 25 februari 2013 en voegt eraan toe zich niet van de indruk te kunnen ontdoen dat de commissaris-generaal haar asielaanvraag toen al definitief wou afwijzen. Daarna gaat zij uitgebreid in (zie p. 6 -10) op de motivering van laatstvermelde beslissing. Zij hekelt het feit *“dat geen enkel nieuwe CEDOCA vraag of onderzoek heeft plaatsgevonden”*.

Vervolgens gaat verzoekster in op de bestreden beslissing.

Aangaande de tegenstrijdigheid inzake de datum van het ontslag van verzoekster, legt zij uit dat zij op het Commissariaat-generaal *“in detail verduidelijkte dat haar op 20 mei 2010 door haar directe overste S.R. wel werd verteld dat ze zou ontslagen worden en haar dossier zou doorgestuurd worden aan de SNB ... terwijl ze vervolgens pas op 24 mei 2010 effectief officieel werd ontslagen door kolonel B. met de mededeling dat haar dossier aan het SNB werd overgemaakt”*.

Zij herhaalt *“dat de tijd bij DVZ heel beperkt was”* en dat *“alles samen bij DVZ reeds enkele uren had geduurd, verzoekster bovendien enkel het reisverslag (werd) voorgelezen in het Russisch op het einde”*.

Wat de tegenstrijdigheid inzake het militair boekje betreft, voert zij aan dat dit om *“een misverstand inzake het begrip “militair boekje” of “militaire pas” en hoe dit gecommuniceerd werd in het Russisch”* gaat. Zij legt uit dat zij géén militair boekje in de zin van het *“militair boekje uit de Sovjettijd”* had, doch wel badges, meer specifiek een badge en een *“militaire pas”*.

Volgens haar werd dit in het eerste verhoor verduidelijkt, terwijl in het tweede verhoor niet meer wordt gesproken over een *“militair boekje als in de Sovjettijd”* zodat hieromtrent door haar in het Russisch haar *“militaire pas”* werd verstaan.

Dit misverstand blijkt volgens verzoekster tevens uit het verhoor van haar dochter S.K.; verzoekster merkt dienaangaande op dat de verwarring tussen *“militair boekje”* en *“militaire pas”* *in casu* gaat over de tweede pas of badge waarmee men zich binnen in het militair complex kon begeven.

Volgens verzoekster blijkt deze verwarring tevens uit haar e-mail aan haar raadsman (bijgevoegd stuk 9) waarin zij stelt *“In het negatief wordt gezegd dat ik N.K. tijdens het eerste verhoor heb gezegd dat ik geen militaire pas heb. Terwijl ik volgens het negatief in het tweede verhoor juist wel heb bevestigd dat ik in het bezit was van dergelijke pas. Dit is echter niet het geval. Tijdens het eerste interview is deze vraag niet aan bod geweest. Tijdens het tweede verhoor heb ik geantwoord dat als militair verantwoordelijke iedereen deze pas heeft.”*

Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent het uitreisverbod na haar aanhouding in april 2010, stelt zij dat zij effectief een uitreisverbod heeft moeten ondertekenen eind augustus 2010 (na opsluiting-verhoren-foltering door de SNB), terwijl zij na de (administratieve) aanhouding van drie dagen in april 2010, geen uitreisverbod heeft moeten ondertekenen. Verzoekster verzekerde op het Commissariaat-generaal *“dat dit in de vragenlijst klaarblijkelijk om een misverstand moet hebben gegaan”*.

Zij acht het verder *“uiteraard evident dat iemand geen twee maal in enkele maanden een uitreisverbod dient te ondertekenen”* en benadrukt dat zij op het Commissariaat-generaal verduidelijkte *“dat de tijd bij DVZ heel beperkt was”*. Zij stelt dat *“alles samen bij DVZ reeds enkele uren had geduurd, verzoekster bovendien enkel het reisverslag (werd) voorgelezen in het Russisch op het einde”*.

Volgens verzoekster *“kan bezwaarlijk de onfeilbaarheid van de DVZ (worden) voorhouden, waarbij een klein misverstand onmogelijk zou zijn”*, temeer gezien uit het gehoorverslag van dochter S.K. op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij verduidelijkte dat in het eerste gehoorverslag van 9 oktober 2012 enkele fouten waren geslopen.

Verzoekster houdt vol dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat haar een uitreisverbod werd voorgelegd ter ondertekening, *“doch verkeerdelijk werd dit door de DVZ zowel bij de 1ste hechtenis als bij de 2de hechtenis genoteerd ... zelfs indien dit de facto onzinnig is”*.

Waar verzoekster vage verklaringen en een gebrek aan interesse verweten wordt, wijst zij erop dat zij en haar dochter *“volkomen overeenstemmende verklaringen afleggen (er kunnen in alle ernst géén effectieve ‘tegenstrijdigheden’ worden weerhouden) dewelke zeer gedetailleerd alsook mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn” (sic)*.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en de medewerkingsplicht voor de staat die de asielaanvraag behandelt.

Omtrent de verklaring van verzoekster dat de strafzaak tegen haar soms door de rechtbank van het Sverdlovskiy district werd behandeld en soms door de rechtbank van het Oktyaberskiy district, maar zij geen antwoord kon geven op de vraag waarom haar zaak tussen twee verschillende rechtbanken werd doorverwezen, laat zij gelden dat zij *“geen universitair geschoold persoon (is), laat staan een jurist”*.

Zij hekelt het feit dat de commissaris-generaal er van uit gaat *“dat verzoekster een intellectueel is dewelke perfect op de hoogte is van de werking van het gerecht in Kirgizië”*, terwijl *“de gemiddelde Belgische burger zonder hoger opleidingsniveau dan middelbaar onderwijs amper het onderscheid tussen een “raadsman” en een “raadsheer” (kent) of tussen de burgerlijke kamers en de correctionele kamers binnen dezelfde rechtbank van eerste aanleg. Geen enkele Belgische burger zal op dit moment*

bovendien correct kunnen duiden dat in Brugge niet de rechtbank van eerste aanleg van Brugge gelegen is, doch de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Brugge (zelfs een groot deel van de advocaten weet nog niet dat dit de correcte benaming is sinds 01.04.2014). Laat staan dat de gemiddelde Belgische burger de regels van territoriale bevoegdheid kent zoals ingeschreven in het Gerechtelijk Wetboek ...".

Zij wijst tevens op haar verklaringen tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, alwaar zij stelde: *"Het is zo dat met mij zo iets een eerste x gebeurde. Voor mij is dat alles volledig nieuw en weet niet hoe het normaal zou moeten. Heb zo een procedure nog nooit meegemaakt"*.

Zij benadrukt verder dat ook haar dochter oprecht en te goeder trouw verklaarde *"dat voor zover zij weet het de dossiers territoriaal geregeld worden volgens woonplaats, zodat zij denkt dat de zaak tegen S.K. vermoedelijk in de rechtbank van het Sokulskiy district zal plaatsvinden en de zaak tegen haar moeder vermoedelijk in de rechtbank van het Oktyaberskiy district zal plaatsvinden"*, hoewel ook S.K. geen jurist is en niet vertrouwd is met deze materie, alwaar zij van opleiding kapster is terwijl zij ook nog nooit met het gerecht in aanraking is gekomen.

Waar verzoekster ten laste wordt gelegd niet te weten of er na het vertrek uit haar land nog rechtszittingen hebben plaatsgevonden, of er nog anderen gelijkaardige problemen hadden, of de verantwoordelijke van de andere magazijnen ook aangehouden en beschuldigd werden, of anderen ook ondervraagd werden, of mensen werden omgebracht tijdens de aanval op de militaire basis, hoe de aanval is afgelopen voor de militaire basis,... vindt verzoekster van de commissaris-generaal *"onjuist, onredelijk en verwacht men het onmogelijke van verzoekers"*.

Zij voert aan dat zij géén vrienden of contactpersonen heeft waaraan zij vanuit België info kan vragen, en dat zij na haar aanhouding *"wel degelijk enkel en alleenlijk haar kinderen in haar gedachten en de hoop het leven niet te laten"* had en dat zij *"haar folteraars en ondervragers effectief niet geïnterviewd"* heeft.

Waar zij niet op de hoogte is van het gegeven of eventueel nog andere mensen voor dezelfde of analoge feiten voor de rechtbank moet komen, laat zij gelden dat zij tijdens haar detentie, ondervraging en mishandeling *"bezwaarlijk in de mogelijk (was) om aan informatiegaring te doen"*, temeer gezien zij geen celgenoot had om informatie aan te vragen.

Wat betreft het verloop van de gewelddadige inval op de basis op 20 april 2010, haalt verzoekster haar verklaringen tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal aan die volgens haar *"wel degelijk afdoende duidelijk"* waren.

Zij wijst er verder op dat zij en haar gezin kort na haar vrijlating zijn gevlucht; het was en is voor hen *"geen optie om contact te leggen met de partij en personen die hen vervolgen en hebben geslagen/verkracht/ mishandeld... in een poging nóg meer details aan het CGVS te kunnen geven"*.

Wat de jegens verzoekster en haar dochter weerhouden onjuiste informatie aangaande enkele belangrijke gebeurtenissen in verzoeksters land van herkomst betreft, benadrukt verzoekster *"dat één en ander in die periode niet zo "afgelijnd" was doch dat er complete chaos en wanorde heerste, hetgeen gelijk te stellen was met een niveau van burgeroorlog"*. Zij spreekt tegen dat de revolutie enkel op 7 april 2010 plaatsvond.

Zij verwijst naar een krantenartikel op www.dewereldmorgen.be van 9 april 2010 dat stelt: *"Na ruim anderhalve dag van bloedige onlusten in Kirgizië heeft de oppositie zichzelf uitgeroepen tot nieuwe machthebber van het Centraal-Aziatische land. De gevluchte president Bakijev weigert echter af te treden."*

Waar de bestreden beslissing stelt dat de revolutie in Kirgizië plaatsvond op 7 april 2010 in Bishkek, toen het Bakiyev-regime omver werd geworpen, en dat de etnische clashes in Osj tussen Kirgiezen en Oezbeken niet voor, maar na de politieke revolutie uitbraken, stelt verzoekster dat *"de protection officer van het CGVS verzoekster in 'de val (tracht) te lokken' door haar te proberen laten zeggen dat de etnische onlusten in Osj waarvan zij gewag maakt als zijnde begonnen in april 2010 ("in april, alles is in april begonnen" – CGVS II, p. 19) misschien nog in mei 2010 zouden hebben voortgeduurd en dan op zijn einde zou zijn gekomen (in de volle wetenschap evident dat er in juni 2010 nog steeds ernstige rellen plaatsvonden in Osj), doch verzoekster trapt niet in die val"*.

Zij verwijst naar haar verklaringen tijdens het verhoor en besluit dat zij wel degelijk correct heeft verklaard dat het allemaal is begonnen in april 2010, dat een golf van geweld Kirgizië heeft overspoeld en dat uiteindelijk van Osj niets meer over is gebleven buiten puin.

Zij voert verder aan dat *"het manifest tegenbewijs van het gegeven dat verzoekster en haar kinderen wel degelijk zich in Kirgizië bevonden in de litigieuze periode zelfs voorligt: begin september 2010 (nét voor de vlucht van verzoekster en haar gezin) werd aan verzoekster en haar zoon nog een Kirgizische identiteitskaart uitgereikt"*.

Zij stelt dat CEDOCA eenvoudigweg kan nagaan dat een identiteitskaart strikt persoonlijk is en slechts persoonlijk kan worden opgehaald en dat de aanwezigheid van verzoekster en haar zoon in Bishkek

(Kirgizië) aldus vaststaat. Zij wijst dienaangaande nog op de staatsgreep, chaos en etnische rellen in Kirgizië in deze periode.

Volgens verzoekster geeft het standpunt van de commissaris-generaal *“andermaal blijk van de manifeste vooringenomenheid van verweerder in het dossier van verzoekers, waarbij ongerijmdheden worden gecreëerd of zelfs ten onrechte worden voorgehouden als bestaand terwijl deze er manifest niet zijn”*.

Waar verzoekster wordt tegengeworpen dat haar bewijs van tewerkstelling op de militaire basis dateert van 2008 en dat zij geen recenter attest/bewijs voorlegt, antwoordt zij dat zij in het jaar 2008 een tewerkstellingsattest nodig had voor de school van haar zoon D., dat zij dit attest helemaal niet als belangrijk had aanzien zodat zij dit ook niet meenam toen zij Kirgizië ontvluchtte en dat er geen loonfiches en dergelijke voorhanden waren gezien haar loon en dat van haar dochter cash werd uitbetaald.

Verzoekster stelt dat zij en haar dochter voor hun leven vreesden, in allerijl hun land zijn ontvlucht, en *“werkelijk niet de noodzaak (hebben) gezien, noch het aangedurfd (hebben) om met de militaire basis (dewelke mede aan de oorzaak licht van hun vervolging – kolonel B. gaf hun dossier door aan de SNB) contact op te nemen teneinde bijkomende bewijsstukken van hun tewerkstelling en ontslag te verkrijgen...?”*.

Verzoekster voert aan dat de neergelegde originele documenten *“manifest de geloofwaardigheid bewijzen en de noodzaak aan asielbescherming ondersteunen”*, gezien duidelijk blijkt hoe het asielrelaas van verzoekster wel degelijk geloofwaardig en correct is.

Waar de commissaris-generaal *“de typische argumentatie van ‘makkelijk te verkrijgen valse stukken’ oppert”*, laat zij gelden dat zij niet de financiële middelen noch de connecties in Kirgizië heeft om vanuit België dergelijke documenten te bekomen.

Zij klaagt verder aan dat de commissaris-generaal nalaat te vermelden dat deze stukken door haar werden verkregen via Mr. R., dewelke volgens het CEDOCA-onderzoek van december 2012 *“wel degelijk als bestaande en bona fide werd beoordeeld”*.

Haar vastgestelde gebrekkige kennis van deze documenten onderschrijft volgens haar *“net eerder de oprechtheid van verzoekster en haar dochter”*.

Zij legt uit dat zij, na de eerste (ingetrokken) bestreden beslissing, onmiddellijk contact nam met Mr. R. alsook met de enige vrienden in Kirgizië om bijkomende bewijsstukken te verkrijgen in het kader van de beroepsprocedure.

Zij stelt dat deze documenten op de dag van ontvangst zelf nog werden overgemaakt aan de advocaat zodat er geen tijd was voor een inhoudelijke dossierstudie.

Waar de bestreden beslissing stelt dat dochter S.K. verklaarde dat beide convocaties uitgingen van de rechtbank van het Oktyaberskiy district, terwijl één uitging van de onderzoeksafdeling van de ROVD van het Oktyaberskiy district en één van de rechtbank van datzelfde district, laat verzoekster gelden *“dat beide diensten sterk verweven zijn en dat beiden zich bovendien bevinden in hetzelfde gerechtsgebouw in het Oktyaberskiy district”*.

Volgens verzoekster is het dan ook zo dat haar dochter met een oproeping van de rechtbank van het Oktyaberskiy district doelde op de verweven diensten uit dit gerechtsgebouw.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster niet begreep hoe zij volgens de stukken nog vertegenwoordigd zou zijn geweest door een Mr. K. op een terechtzitting op 4 oktober 2012 in het Leninskiy district, wijst zij erop dat zij verduidelijkte *“dat zij in het verleden nog nooit het slachtoffer van dergelijke vervolging heeft uitgemaakt zodat zij niet weet wat er op dit ogenblik effectief aan het gebeuren is in Kirgizië in hun dossier”* (sic). Zij herhaalt dat zij *“geen universitair geschoold persoon (is), laat staan een jurist”*.

Dienaangaande haalt verzoekster nog aan bij dat de procedures die nog lopen in Kirgizië in verband met de rellen en de interetnische problemen van 2010, alles behalve zuiver en correct verlopen, zodat aan haar en haar dochter niet kan worden verweten *“niet van naaldje tot draadje te vertellen wat er na hun vlucht in Kirgizië in hun procedure allemaal is gebeurd”*. Zij benadrukt *“dat zij geen contactpersonen heeft in Kirgizië dewelke dit (minstens zonder gevaar voor de eigen integriteit) kunnen uitzoeken”*.

Waar de bestreden beslissing stelt dat uit de opzoekingen van CEDOCA geen informatie omtrent verzoeksters opsporing werd teruggevonden, hoewel in de attesten aan Mr. R. wel sprake is van een opsporing en internationale seining, voert zij aan dat zij niet weet in hoeverre zij nationaal of internationaal geseind staat.

Zij stelt dat zij niet weet hoe CEDOCA toegang zou kunnen hebben tot (geheime) politie-informatie, zodat het volgens haar *“bezwaarlijk mogelijk is voor CEDOCA om informatie te verkrijgen omtrent personen die in Kirgizië geseind staan door de nationale veiligheidsdienst SNB aldaar”*. Zij wijst erop dat CEDOCA in december 2010 verklaarde *“enkel en alleenlijk dat de naam van verzoekster niet gevonden werd in hun databank. Noch min, noch meer”*; volgens haar werd door CEDOCA geen doorgedreven

onderzoek gevoerd naar mogelijke informatie inzake een gevlucht etnisch Oezbeeks gezin dewelke gezocht/vervolgd worden.

Wat betreft de clandestiene reisweg benadrukt verzoekster dat zij en dochter S.K. hieromtrent oprechte en overeenstemmende verklaringen hebben afgelegd; ze kunnen omtrent hun clandestiene reis evenwel *"bezwaarlijk enige bewijsstukken voorleggen, zodat zij slechts hun woord en hun verklaringen hebben"*.

Verzoekster haalt rechtspraak van de Raad aan van 5 juli 2012 die stelt dat: *"Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen"*.

Volgens haar kan *"enkel een twijfel (weliswaar ten onrechte) omtrent de clandestiene reisweg dan ook bezwaarlijk van die aard zijn om de asielbescherming aan verzoekster en haar gezin te ontfangen"*.

Verzoekster besluit dat haar vrees wel degelijk gegrond is; zij wijst erop dat haar gehoor *"volkomen bona fide en geloofwaardig"* is en dat het ten onrechte in twijfel werd getrokken.

Verzoekster voert ook een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *iuncto* een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt onder verwijzing naar de tekst van voormeld artikel, dat haar asielaanvraag door de commissaris-generaal niet onderzocht werd in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus wat volgens haar een schending inhoudt van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Zij voert aan dat verslagen van "Human Rights Watch" inzake geweld en machtsmisbruik in haar land, alsook omtrent het falend vervolgingsbeleid van de procedures baar aanleiding van het geweld van 2010 (zie o.a. stuk 11), haar gedetailleerd relaas bevestigen.

Zij verwijst naar het verhoorverslag van 25 maart 2013 omtrent haar ondervraging en marteling tijdens haar detentie gedurende drie maanden en benadrukt dat één en ander duidelijk niet het relaas is van een 'fantast' dewelke een nepverhaal opdist. Volgens haar is duidelijk dat zij emotioneel terug in elkaar stortte wanneer haar details werden gevraagd omtrent de vernederende seksuele foltering die zij onderging.

Zij besluit dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar haar land van herkomst zodat haar vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dan ook gegrond is.

Verzoekster voert nog een schending aan van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt dat noch uit de motivering van de beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onderzocht heeft of men redelijkerwijs kan verwachten dat verzoekster en haar gezin -als etnisch Oezbeken- in een ander deel van haar herkomstland kunnen verblijven.

Verzoekster verwijst hierbij naar verslagen van "Amnesty International" en "Human Rights Watch" (stukken 11-14) en laat gelden dat ook rekening dient te worden gehouden met haar bijzonder profiel als alleenstaande vrouw dewelke reeds ernstig werd aangetast in haar fysieke en psychische integriteit; zij benadrukt dat ook haar dochter S.K. verkracht werd in haar land van herkomst.

Volgens haar zijn er voldoende aanwijzingen dat ze geen bescherming kunnen krijgen van de Kirgizische overheid zodat ze het voordeel van de twijfel verdienen.

Verzoekster vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

1. *Weigeringsbeslissing CGVS t.a.v. mevrouw N.K. dd. 02.04.2014 ;*
2. *Volledig kosteloze juridische tweedelijnsbijstand per beslissing van het Bureau voor Juridische Bijstand Brugge dd. 07.04.2014 ;*
3. *Weigeringsbeslissing CGVS t.a.v. mevrouw N.K. dd. 25.02.2013 ;*
4. *Beslissing tot intrekking van de weigeringsbeslissing van 25.02.2013 op 12.04.2013 ;*
5. *Gehoorverslag mevrouw N.K. dd. 09.10.2012 ;*
6. *Gehoorverslag mevrouw N.K. dd. 11.03.2014 ;*
7. *Gehoorverslag juffrouw S.K. dd. 09.10.2013 ;*
8. *Gehoorverslag juffrouw S.K. dd. 11.03.2014 ;*
9. *Emailbericht vanwege juffrouw K. aan Mr. B. dd. 18.04.2014 met de repliek vanwege verzoekster inzake de vermeende tegenstrijdigheid inzake het 'militair boekje' ;*

10. Persartikel van vrijdag 09.04.2010 inzake de staatsgreep in Kirgizië (www.dewerldmorgen.be) ;
11. Artikel Amnesty International "Kyrgyzstan: dereliction of duty".
12. Persartikel De Morgen dd. 24.01.2012 "1.100 gevangenen in Kirgizië naaien hun mond dicht" omtrent de uitermate slechte omstandigheden van de gevangenen in Bishkek.
13. Artikel Human Rights Watch "Kyrgyzstan: Investigate, Prosecute Police Abuse. Pretrial Detainees Allege Beatings, Degrading Treatment" dd. 14.11.2012.
14. Artikel Human Rights Watch "Kyrgyzstan's Flawed Investigations and Trials on the 2010 Violence" dd. Juni 2011"

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar ontslag.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat ze op 20 mei 2010 werd ontslagen en dat "haar zaak" toen werd doorgegeven aan de onderzoeker van de Kirgizische Staatsveiligheidsdienst (SNB), N.A., waarna zij op 25 mei 2010 werd aangehouden en vervolgens drie maanden werd vastgehouden door de SNB (zie "vragenlijst" van 6 december 2010, vraag 3.5).

Tijdens haar verhoor op 9 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal verklaarde zij daarentegen tot drie keer toe dat zij op 24 mei 2010 werd ontslagen door kolonel S.B., die haar tevens vertelde dat haar zaak werd doorgegeven aan de SNB (zie het verhoorverslag p. 5, 6, 10).

Tijdens haar verhoor op 11 maart 2014 op het Commissariaat-generaal, nadat zij haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken alsook het verslag van haar eerste verhoor op het Commissariaat-generaal had doorgenomen (zie het verhoorverslag, p. 21), beweerde verzoekster dan weer dat zij op

20 mei 2010 werd opgeroepen door haar directe overste S.R., die haar vertelde dat zij ontslagen zou worden en haar zaak zou worden doorgegeven aan de SNB, en dat zij vervolgens officieel ontslagen werd op 24 mei 2010, toen zij werd meegedeeld dat haar zaak werd doorgegeven aan de SNB (zie het verhoorverslag, p. 12).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal *"in detail verduidelijkte dat haar op 20 mei 2010 door haar directe overste S.R. wel werd verteld dat ze zou ontslagen worden en haar dossier zou doorgestuurd worden aan de SNB ... terwijl ze vervolgens pas op 24 mei 2010 effectief officieel werd ontslagen door kolonel B. met de mededeling dat haar dossier aan het SNB werd overgemaakt"*, stelt de Raad vast dat deze versie van de feiten niet verenigbaar is met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar zij aangaf *"Op 20/05/2010 werd ik ontslagen en mijn zaak werd doorgegeven naar de onderzoeker N.A. van het SNB (Staatsveiligheidsdienst)"*, noch met de versie tijdens haar eerste verhoor op het Commissariaat-generaal, waar verzoekster stelde dat zij op 24 mei 2010 werd ontslagen door kolonel S.B., die haar tevens vertelde dat haar zaak werd doorgegeven aan de SNB (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 5-6, 10), zonder enige melding te maken van het feit *"dat haar op 20 mei 2010 door haar directe overste S.R. wel werd verteld dat ze zou ontslagen worden en haar dossier zou doorgestuurd worden aan de SNB"*.

Bovendien merkt de Raad op dat de dochter S.K. van verzoekster, die verklaarde dat zij op dezelfde dag als haar moeder ontslagen werd, op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij voordien geen idee had van het feit dat ze ontslagen zouden worden (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 6).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden *"dat de tijd bij DVZ heel beperkt was"* en dat *"alles samen bij DVZ reeds enkele uren had geduurd, verzoekster bovendien enkel het reisverslag (werd) voorgelezen in het Russisch op het einde"*, stelt de Raad vast dat deze beweringen geen neerslag vinden in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de weergave van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster in het Russisch werd voorgelezen en dat zij vervolgens ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij evenwel naliët (zie "vragenlijst", vraag 3.8).

Bovendien wijst de Raad erop dat, bij de aanvang van het verhoor op 9 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal, aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd hoe het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was, waarop zij antwoordde: *"Alles ging goed. Geen opmerkingen"* (zie het verhoorverslag, p. 2).

De loutere bewering van verzoekster dat *"alles samen bij DVZ reeds enkele uren had geduurd, verzoekster bovendien enkel het reisverslag (werd) voorgelezen in het Russisch op het einde"* toont zodoende niet aan dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen, niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind en keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters.

De Raad merkt nog een incoherentie op tussen de verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat ze na haar eerste aanhouding van 20 april 2010, na drie dagen werd vrijgelaten na ondertekening van een uitreisverbod (zie "vragenlijst", vraag 3.1), terwijl zij tijdens haar verhoren op het Commissariaat-generaal beweerde dat zij toen geen uitreisverbod heeft moeten ondertekenen (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 12, 15; zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 11).

In het verzoekschrift wordt dienaangaande gesteld dat verzoekster effectief een uitreisverbod heeft moeten ondertekenen eind augustus 2010, terwijl zij na de (administratieve) aanhouding van drie dagen in april 2010, geen uitreisverbod heeft moeten ondertekenen.

Verzoekster verzekerde op het Commissariaat-generaal *"dat dit in de vragenlijst klaarblijkelijk om een misverstand moet hebben gegaan"*. Zij acht het verder *"uiteraard evident dat iemand geen twee maal in enkele maanden een uitreisverbod dient te ondertekenen"* en benadrukt dat zij op het Commissariaat-generaal verduidelijkte *"dat de tijd bij DVZ heel beperkt was"*. Zij stelt dat *"alles samen bij DVZ reeds enkele uren had geduurd, verzoekster bovendien enkel het reisverslag (werd) voorgelezen in het Russisch op het einde"*. Volgens verzoekster *"kan bezwaarlijk de onfeilbaarheid van de DVZ (worden) voorhouden, waarbij een klein misverstand onmogelijk zou zijn"*, temeer gezien uit het gehoorverslag van dochter S.K. op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij verduidelijkte dat in het eerste gehoorverslag van 9 oktober 2012 enkele fouten waren geslopen. Verzoekster houdt vol dat zij bij de

Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat haar een uitreisverbod werd voorgelegd ter ondertekening, *“doch verkeerdelijk werd dit door de DVZ zowel bij de 1ste hechtenis als bij de 2de hechtenis genoteerd ... zelfs indien dit de facto onzinnig is”*.

De Raad volgt verzoekster niet waar zij beweert *“dat dit in de vragenlijst klaarblijkelijk om een misverstand moet hebben gegaan”*.

De Raad herhaalt dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Russisch werd voorgelezen, dat verzoekster ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan, dat zij na het verhoor naliel nog iets toe te voegen (zie “vragenlijst”, vraag 3.8) en dat zij bij het begin van het verhoor op 9 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal, over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, aangaf: *“Alles ging goed. Geen opmerkingen”* (zie het verhoorverslag, p. 2).

Haar loutere bewering dat het *“uiteraard evident (is) dat iemand geen twee maal in enkele maanden een uitreisverbod dient te ondertekenen”* wordt derhalve niet aangenomen.

Ook de tegenstrijdigheid omtrent het al dan niet ondertekenen van een uitreisverbod na haar aanhoudingen, keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster ook onaannemelijk onwetend bleek over kernelementen van haar asielrelaas.

Zo verklaarde zij dat de strafzaak die tegen haar werd opgestart soms door de rechtbank van het Sverdlovskiy district en soms door de rechtbank van het Oktyaberskiy district werd behandeld, maar kon zij geen antwoord bieden op de vraag waarom de zaak tussen twee verschillende rechtbanken werd doorverwezen (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 7).

Verzoeksters dochter verklaarde dan weer dat de strafrechtelijke zaak, die in hetzelfde verband tegen haar werd opgestart, behandeld werd door de rechtbank van het Sokulskiy district en de zaak die tegen verzoekster loopt door de rechtbank van het Oktyaberskiy district. Zij had er verder geen idee van of de strafzaken tegen hen ook naar een andere rechtbank werden doorverwezen (zie het verhoorverslag van S.K. van 11 maart 2014, p. 8).

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij *“geen universitair geschoold persoon (is), laat staan een jurist”*. Zij hekelt het feit dat er vanuit wordt gegaan *“dat verzoekster een intellectueel is dewelke perfect op de hoogte is van de werking van het gerecht in Kirgizië”*. Zij wijst tevens op haar verklaringen tijdens haar verhoor, alwaar zij stelde: *“Het is zo dat met mij zoiets een eerste x gebeurde. Voor mij is dat alles volledig nieuw en weet niet hoe het normaal zou moeten. Heb zo een procedure nog nooit meegemaakt”*.

Zij benadrukt verder dat ook haar dochter oprecht en te goeder trouw verklaarde *“dat voor zover zij weet het de dossiers territoriaal geregeld worden volgens woonplaats, zodat zij denkt dat de zaak tegen S.K. vermoedelijk in de rechtbank van het Sokulskiy district zal plaatsvinden en de zaak tegen haar moeder vermoedelijk in de rechtbank van het Oktyaberskiy district zal plaatsvinden”*, hoewel ook S.K. geen jurist is en niet vertrouwd is met deze materie, alwaar zij van opleiding kapster is terwijl zij ook nog nooit met het gerecht in aanraking is gekomen.

De Raad antwoordt dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas, elementen waarvan zij beweert zelf geen kennis te hebben omdat zij *“geen universitair geschoold persoon (is), laat staan een jurist”* en omdat zij dit nog nooit eerder had meegemaakt.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter geenszins dat zij enige moeite heeft gedaan zich te informeren over waarom de zaak tussen twee verschillende rechtbanken werd doorverwezen (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 7).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin wist of er na haar vertrek uit haar land in verband met haar strafrechtelijke vervolging nog rechtszittingen hebben plaatsgevonden (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 6, 7), of er andere personen gelijkaardige problemen kenden naar aanleiding van de inval op de militaire basis waar ze tewerk gesteld waren, of de verantwoordelijken van de twee andere magazijnen gevestigd op de militaire basis, die ook geplunderd werden tijdens deze inval, eveneens werden aangehouden, vastgehouden of in beschuldiging werden gesteld in dit verband (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 11, 12; zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 12, 21; zie het verhoorverslag van S.K. van 11 maart 2014, p. 6, 7), of de soldaten die in het magazijn tewerk gesteld waren waar zij verantwoordelijk voor was ten tijde van de inval op de militaire basis, ondervraagd werden in verband met de strafrechtelijke beschuldiging tegen haar (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 17), of tijdens de inval op de militaire basis waar zij tewerk gesteld was, waar zij getuige van was en die luidens haar zeer gewelddadig verliep, mensen werden omgebracht (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 9; zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 18), hoe deze aanval tot een einde is gekomen, noch of andere ordediensten of militairen van andere basissen werden opgeroepen en ter plaatse waren gekomen om de aanval af te slaan.

Verzoekster gaf tevens aan dat zij niet meer geïnformeerd heeft naar de afloop van deze gewelddadige inval waarvan zij getuige was en die nochtans aan de basis ligt van de problemen die haar noopten haar land te verlaten (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 20, 21).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift dienaangaande aanvoert dat zij na haar aanhouding *“wel degelijk enkel en alleenlijk haar kinderen in haar gedachten en de hoop het leven niet te laten”* had, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de context en de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij *“haar folteraars en ondervragers effectief niet geïnterviewd”* heeft, dat zij tijdens haar detentie, ondervraging en mishandeling *“bezwaarlijk in de mogelijk (was) om aan informatiegaring te doen”*, temeer gezien zij geen celgenoot had om informatie aan te vragen, en dat het voor haar geen optie was *“om contact te leggen met de partij en personen die hen vervolgen en hebben geslagen/verkracht/ mishandeld... in een poging nóg meer details aan het CGVS te kunnen geven”*, gaat verzoekster eraan voorbij dat zij zich op talrijke andere manieren zou kunnen (hebben) informeren over haar vervolging en de inval op de militaire basis (openbare bronnen, contacten in haar land van herkomst, haar advocaat, ...).

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster géén vrienden of contactpersonen heeft waaraan zij informatie kan vragen vanuit België, wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens haar verhoor op 11 maart 2014 aangaf dat zij contact had met haar vriendin Z. uit Bishkek, waaraan zij vroeg om te zoeken naar bewijzen tussen de spullen die verzoekster bij haar had achtergelaten, en dat zij verklaarde dat haar dochter een vriendin had opgebeld om te vragen bij hun burens langs te gaan en zodoende convocaties en brieven verkreeg (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 3).

In haar verzoekschrift (zie p. 19) geeft verzoekster dan weer aan dat zij contact opnam met Mr. R. *“alsook met de enige vrienden die verzoekster en haar dochter nog hebben in Kirgizië”* om documenten te bekomen.

Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging.

De Raad merkt op dat verzoekster en haar dochter informatie gaven aangaande belangrijke gebeurtenissen, die in hun land van herkomst hebben plaatsgevonden in dezelfde periode dat ze de door hun ingeroepen vervolgingsfeiten zouden hebben meegemaakt, die niet strookt met de informatie in het administratief dossier, zoals toegevoegd door de commissaris-generaal.

Verzoekster verklaarde dat de staatsgreep, waarbij voormalig president Bakiyev van de macht verdreven werd, plaatsvond op 9 en 10 april 2010 en dat hiervoor, nog in april 2010, een etnisch conflict zou zijn uitgebroken in de Zuid-Kirgizische stad Osj tussen Kirgiezen en Oezbeken waarbij Kirgiezen Oezbeken vermoordden en hun huizen in brand staken, waarna dit conflict zich verspreidde naar Bishkek en het vervolgens tot een staatsgreep kwam op 9 en 10 april (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 18-20).

Verzoeksters dochter verklaarde in dit verband dat de etnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken uitbraken in april 2010 en deze situatie een drietal maanden duurde (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 4).

Uit de informatie zoals door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de laatste politieke revolutie in Kirgizië plaatsvond op 7 april 2010 in Bishkek, toen het Bakiyev-regime omver werd geworpen, en dat de etnisch clashes in Osj tussen Kirgiezen en Oezbeken pas ná de politieke revolutie uitbraken.

De Raad stelt vast dat uit de *“Subject Related Briefing: Kirgizië: De gebeurtenissen en het geweld van juni 2010 in Zuid-Kirgizië”* blijkt dat *“etnisch Oezbeekse leiders de periode die volgde op de politieke gebeurtenissen van april 2010 waarbij president Bakiyev van de macht verdreven was, zouden hebben aangevoeld als een kans om discriminerende praktijken in het zuiden een halt toe te roepen en een politieke stem te verwerven. Door lokale Kirgiezen werden de verzuchtingen en eisen van de Oezbeekse gemeenschap vijandig onthaald”* (zie p. 5). Dit leidde tot een voelbare atmosfeer van verhoogde Oezbeeks-Kirgizische spanning in Zuid-Kirgizië en uiteindelijk tot het losbarsten van etnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken in Zuid-Kirgizië, meer bepaald in Osj en Dzhalaal-Abad, in juni 2010.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop *“dat één en ander in die periode niet zo “afgelijnd” was doch dat er complete chaos en wanorde heerste, hetgeen gelijk te stellen was met een niveau van burgeroorlog”*. Zij spreekt tegen dat de revolutie enkel op 7 april 2010 plaatsvond. Zij verwijst naar een krantenartikel op www.dewereldmorgen.be dd. 9 april 2010 dat stelt: *“Na ruim anderhalve dag van bloedige onlusten in Kirgizië heeft de oppositie zichzelf uitgeroepen tot nieuwe machthebber van het Centraal-Aziatische land. De gevluchte president Bakijev weigert echter af te treden”*. Zij stelt dat *“de protection officer van het CGVS verzoekster in ‘de val (tracht) te lokken’ door haar te proberen laten zeggen dat de etnische onlusten in Osj waarvan zij gewag maakt als zijnde begonnen in april 2010 (“in april, alles is in april begonnen” – CGVS II, p. 19) misschien nog in mei 2010 zouden hebben voortgeduurd en dan op zijn einde zou zijn gekomen (in de volle wetenschap evident dat er in juni 2010 nog steeds ernstige rellen plaatsvonden in Osj), doch verzoekster trapt niet in die val”*. Zij verwijst naar haar verklaringen tijdens het verhoor en besluit dat zij wel degelijk correct heeft verklaard dat het allemaal is begonnen in april 2010, dat een golf van geweld Kirgizië heeft overspoeld en dat uiteindelijk van Osj niets meer over is gebleven buiten puin.

De Raad stelt vast dat verzoekster voorbijgaat aan de vaststelling dat zij verklaarde dat vóór de revolutie, nog in april 2010, een etnisch conflict zou zijn uitgebroken in de Zuid-Kirgizische stad Osj tussen Kirgiezen en Oezbeken, dat zich vervolgens verspreidde naar Bishkek, waarna het Bakijev-regime werd omvergeworpen, terwijl uit de informatie blijkt dat de etnische clashes in Osj tussen Kirgiezen en Oezbeken pas na de politieke revolutie op 7 april 2010 uitbraken.

Door deze vaststelling ontstaat het vermoeden dat verzoekster en haar dochter zich in de periode waarin de door hen aangehaalde problemen zouden hebben plaatsgevonden, niet in hun herkomstland verbleven.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat *“het manifest tegenbewijs van het gegeven dat verzoekster en haar kinderen wel degelijk zich in Kirgizië bevonden in de litigieuze periode zelfs voorligt: begin september 2010 (nét voor de vlucht van verzoekster en haar gezin) werd aan verzoekster en haar zoon nog een Kirgizische identiteitskaart uitgereikt”*, antwoordt de Raad dat hieruit niet blijkt dat verzoekster ten tijde van de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten (zijnde vóór 2 september 2010) in haar land van herkomst aanwezig was.

De bewering in het verzoekschrift dat CEDOCA kan nagaan dat een identiteitskaart strikt persoonlijk is en slechts persoonlijk kan worden opgehaald, doet hieraan geen afbreuk.

Hoe dan ook verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster geen begin van bewijs neerlegt dat aantoonde dat zij en haar dochter tot 24 mei 2010 op de hierboven vermelde militaire basis tewerk gesteld waren en dat ze diezelfde dag officieel ontslagen werden.

Het voorgelegde attest van haar tewerkstelling dateert van 2008 en toont aldus niet aan dat zij op deze militaire basis heeft gewerkt in de daaropvolgende jaren en op 24 mei 2010 werd ontslagen.

De Raad merkt dienaangaande nog op dat verzoekster verklaarde dat zij haar ontslagbrief enkel heeft ondertekend doch hier geen schriftelijk bewijs van verkreeg (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 15,16), terwijl haar dochter -die op dezelfde dag als verzoekster ontslagen zou zijn geweest- stelde dat zij haar ontslagbrief ondertekende én een bewijs van haar ontslag meekreeg (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 8, 9).

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij dergelijk attest in 2008 nodig had voor de school van zoon D., dat zij dit attest helemaal niet als belangrijk had aanzien zodat zij dit ook niet meenam toen zij Kirgizië ontvluchtte en dat er geen loonfiches en dergelijke zijn, gezien het loon van haar en haar dochter cash werd uitbetaald. Verzoekster stelt dat zij en haar dochter voor hun leven vreesden, in allerijl hun land zijn ontvlucht, en *“werkelijk niet de noodzaak (hebben) gezien, noch het aangedurfd (hebben) om met de militaire basis (dewelke mede aan de oorzaak licht van hun vervolging – kolonel B. gaf hun dossier door aan de SNB) contact op te nemen teneinde bijkomende bewijsstukken van hun tewerkstelling en ontslag te verkrijgen...?”*.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de

kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van bewijzen omtrent haar (recente) tewerkstelling en ontslag te verklaren. Haar loutere stellingen *“dat er geen loonfiches en dergelijke zijn”* en dat zij en haar dochter *“werkelijk niet de noodzaak (hebben) gezien, noch het aangedurfd (hebben) om met de militaire basis (dewelke mede aan de oorzaak licht van hun vervolging – kolonel B. gaf hun dossier door aan de SNB) contact op te nemen teneinde bijkomende bewijsstukken van hun tewerkstelling en ontslag te verkrijgen...?”* tonen geenszins aan dat verzoekster inspanningen heeft geleverd om bewijzen te trachten bekomen.

De Raad herhaalt dat verzoekster tijdens haar verhoor aangaf dat zij contact had met haar vriendin Z. uit Bishkek, waaraan zij vroeg om te zoeken naar bewijzen tussen de spullen die verzoekster bij Z. had achtergelaten, en dat zij verklaarde dat haar dochter een vriendin had opgebeld om te vragen bij hun burens langs te gaan en zodoende convocaties en brieven verkreeg (zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 3). In haar verzoekschrift (zie p. 19) geeft verzoekster bovendien aan dat zij contact opnam met Mr. R. *“alsook met de enige vrienden die verzoekster en haar dochter nog hebben in Kirgizië”* om documenten te bekomen.

Dit gebrek aan bewijs en gebrek aan afdoende inspanningen keren zich ook tegen haar geloofwaardigheid.

Met betrekking tot de overige op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken -verschillende attesten van de Kirgizische autoriteiten aangaande verzoeksters strafrechtelijke vervolging en het feit dat zij internationaal geseind zou zijn, de brieven van haar advocaat uit Volgograd aangaande haar strafrechtelijke vervolging en zijn verzoeken tot inlichtingen hieromtrent, en de convocaties op naam van verzoekster en haar dochter- dient vooreerst te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Bovendien blijkt uit de informatie, aan het administratief dossier toegevoegd door de commissaris-generaal, dat documenten in verzoeksters land van herkomst tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn gezien de wijdverspreide corruptie in het land.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster niet de financiële middelen noch de connecties in Kirgizië had om vanuit België dergelijke documenten te verkrijgen, is een loutere bewering en toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die zij betwist, niet correct is.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan de clandestiene reisweg van verzoekster en haar kinderen van Kirgizië naar België.

Zo verklaarden verzoekster en haar dochter dat ze onderweg in Oekraïne naar de grens met een ander land gebracht werden, waar ze werden opgewacht door twee grenswachters die hen te voet begeleidten via een route waarbij ze een rivier moesten oversteken, om zo zonder controle een grens te passeren. Ze waren onderweg van Oekraïne naar België niet in het bezit van geldige reisdocumenten en werden onderweg nergens persoonlijk gecontroleerd (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 7-9; zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 16,17; zie het verhoorverslag van S.K. van 9 oktober 2012, p. 9-10; zie het verhoorverslag van S.K. van 11 maart 2014, p. 9).

Verzoekster wist bovendien niet welke grens ze te voet clandestien hebben overgestoken toen ze begeleid werden door twee grenswachters, noch welke landen ze hebben doorkruist van Oekraïne tot België.

Zij verklaarde evenmin concrete afspraken te hebben gemaakt met de personen die hen naar België begeleidten en de grenswachters die hen een zekere grens clandestien hielpen oversteken in geval er iets zou mis lopen of ze gevat zouden worden (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 7-9; zie het verhoorverslag van 11 maart 2014, p. 16,17; zie het verhoorverslag van S.K. van 9 oktober 2012, p. 9,10; zie het verhoorverslag van S.K. van 11 maart 2014, p. 9).

De Raad benadrukt dat van verzoekster nochtans verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van haar reis.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke controles worden

uitgevoerd, waarbij hoogtechnologisch materiaal wordt gebruikt. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Dat verzoekster geen praktische afspraken gemaakt had met haar smokkelaar over eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar haar niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoekster op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt zij dat zij en dochter S.K. omtrent hun reisweg wel degelijk oprechte en overeenstemmende verklaringen hebben afgelegd, dat ze hieromtrent *“bezwaarlijk enige bewijsstukken (kunnen) voorleggen, zodat zij slechts hun woord en hun verklaringen hebben”* en dat *“enkel een twijfel (weliswaar ten onrechte) omtrent de clandestiene reisweg dan ook bezwaarlijk van die aard (kan) zijn om de asielbescherming aan verzoekster en haar gezin te ontfeggen”*, antwoordt de Raad dat ook de geloofwaardigheid van de reisweg kan worden aanvaard als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg dragen dan ook bij tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas.

Deze bevindingen doen de Raad vermoeden dat verzoekster en haar dochter hun Kirgizische internationale paspoorten, waarvan ze verklaarden dat deze vernield werden in een brand in hun appartement op 15 april 2010 (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2012, p. 9,10; zie “verklaring” van S.K., rubriek 21), achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hen verkregen visum voor hun reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit hun land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

De overwegingen in het verzoekschrift met betrekking tot de beslissing van de commissaris-generaal van 25 februari 2013 zijn niet dienstig, gezien deze beslissing werd ingetrokken en de huidige bestreden beslissing de beslissing van de commissaris-generaal van 2 april 2014 betreft.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een artikel van “Amnesty International” van 2010, naar een artikel van De Morgen van 24 januari 2012 en naar artikelen van “Human Rights Watch” van 14 november 2012 en van juni 2011, en aanvoert dat verslagen van “Human Rights Watch” inzake geweld en machtsmisbruik, alsook omtrent het falend vervolgingsbeleid van de procedures navolgend aan het geweld van 2010, haar gedetailleerd relaas bevestigen, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het bij het verzoekschrift gevoegde *“Emailbericht vanwege juffrouw K. aan Mr. B. dd. 18.04.2014 met de repliek vanwege verzoekster inzake de vermeende tegenstrijdigheid inzake het ‘militair boekje’”* doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar verzoekster vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken.

De Raad is derhalve van oordeel dat de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de erkenning van de status van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat zij en haar dochter *“worden gevisieerd omwille van etnisch-religieuze redenen”*, gezien ze etnisch Oezbeeks en tevens moslim zijn, wat hen in hoofde van de etnisch Kirgizische overheid en militairen *“de ideale zondebokken voor de aanval en de plundering van de militaire basis”* maakt, antwoordt de Raad dat er -om redenen zoals hierboven uiteengezet- geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoeksters omtrent hun asielmotieven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voormeld artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken en de stelling omtrent de subsidiaire bescherming dat verslagen van "Human Rights Watch" inzake geweld en machtsmisbruik, alsook omtrent het falend vervolgingsbeleid van de procedures navolgend aan het geweld van 2010, haar gedetailleerd relaas bevestigen, tonen niet aan dat er in haar land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE